



Arrest

nr. 76 885 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 12 augustus 2011 gedateerd schrijven dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 november 2011 de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd

verklaard. Deze beslissing, die eerste en tweede verzoekende partij op 7 december 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.08.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

*[K., W. J.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
[...]
[K., M. A.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
[...]
[D., B.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
[...]
[K., N. K.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
[...]
[K., B. K.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
[...]
[K., P. D. B.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
[...]*

adres: [...].

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter — § 3 2° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Er werd een aanvraag 9ter ingediend door de ouders op naam van [K., W. J.]. Bijgevolg dienen de ouders van betrokkene hun identiteit en nationaliteit aan te tonen. De vader van betrokkene, [K., M. A.] legt bij de aanvraag van zijn zoon, een Congolees PP voor op naam van [K., M. A.] uitgereikt op 15.05.2000 en geldig tot 13.05.2009. Tevens legt de vader van betrokkene, een Italiaans IK voor op naam van [K., M. A.] uitgereikt op 04.02.2005 en geldig tot 04.02.2010. De moeder van betrokkene, [D., B.], legt bij de aanvraag van haar zoon, een Congolees PP voor op naam van [D., B.] uitgereikt op 26.04.2000 en geldig tot 23.04.2009. Tevens legt zij een Italiaans IK voor op naam van [D., B.] uitgereikt op 05.02.2005 en geldig tot 05.02.2010. Tenslotte leggen de ouders nog drie Italiaanse verblijfsvergunningen ("Allegato minori. Permesso di soggiorno") voor op naam van [K., W. J.], [K., N. K.] en [K., B. K.], uitgereikt op 19.08.2006 en geldig tot 19.08.2008.

Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de

aanvraag 9ter verlopen (PP / IK) levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2°)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij, geboren in respectievelijk 2001, 2003, 2005 en 2008, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het is ingesteld door derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3.2. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Eerste en tweede verzoekende partij voeren in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting:

"Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld.

Verzoekende partij legde als identiteitsstuk volgende stukken voor:

De heer [K., M. A.] legde een Congolees paspoort voor, uitgereikt op 15.05.2000 en geldig tot 13.05.2009, hij legde eveneens een Italiaanse identiteitskaart voor, eveneens op zijn naam en uitgereikt op 04.02.2005 en geldig tot 04.02.2010.

Zijn echtgenote, mevrouw [D., B.] legde een Congolees paspoort voor, uitgereikt op 26.04.2000 en geldig tot 23.04.2009, zij legde eveneens een Italiaanse identiteitskaart voor, eveneens op haar naam en uitgereikt op 19.08.2006 en geldig tot 19.08.2008.

De geldigheidsduur van de neergelegde documenten is verstreken tijdens hun verblijf in ons land.

Het is verder onmogelijk dat verzoekers op deze korte tijd uit hun nationaliteit zouden gezet zijn: dat kan bvb enkel als ze een zeer ernstig misdrijf zouden gepleegd hebben, wat natuurlijk niet aan de orde is. Het is ook onmogelijk van identiteit te veranderen in ons land, gelet op hun verblijfsstatuut.

Ofschoon deze niet meer geldig zijn, kan de identiteit en de nationaliteit toch bewezen worden aan de hand van deze stukken.

Het getuigt dus van slechte wil te stellen dat de nationaliteit en identiteit van verzoekers slechts bewezen konden worden tot aan de zeer recente vervaldatum.

Verwezen wordt naar een arrest RvV nr 28.898, waarin bevestigd wordt dat er geen bewijs van actuele nationaliteit moet voorgelegd worden.

Bovendien heeft de overheid, de DVZ, het rechtmatig vertrouwen gewekt bij verzoekende partij dat deze documenten inderdaad volstonden om hun identiteit te bewijzen: de DVZ heeft deze stukken wel aanvaard als identiteitsbewijs in het kader van hun regularisatie aanvraag 9bis !!! (deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 22.10.2010 op andere gronden dan het niet verschaffen van de juiste identiteitsstukken – op die datum waren de identiteitsbewijzen ook reeds verstreken). Kopie beslissing DVZ als bijlage.

De geldigheidsduur van de paspoorten werd verlengd. U vindt een kopie in bijlage.”

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat zij het eerste onderdeel van verzoekers' enig middel niet ontvankelijk acht, in zoverre verzoekers zich beroepen op een vermeende schending van de "formele motiveringsplicht".

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de formele motiveringsplicht".

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het eerste onderdeel van verzoekers' enig middel in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad verzoeksters kritiek toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De verwerende partij laat immers gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers' enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat hun beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Verzoekers menen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 ten onrechte onontvankelijk heeft verklaard omdat verzoekers hun actuele nationaliteit niet hebben aangetoond.

Verzoekers benadrukken dat de geldigheidsduur van hun paspoort verstreken is tijdens hun verblijf in België en het op zo een korte tijd niet mogelijk is dat zij uit hun nationaliteit zouden zijn ontzet. Zij verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 28.898.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers beschouwingen juridische grondslag missen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers' aanvraag op grond van art. 9ter onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers' concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wordt terecht geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk is.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft terecht geoordeeld dat verzoekers door enkel een vervallen paspoort voor te leggen hun actuele nationaliteit niet he[bben] aangetoond.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

[...]

Onder deze 'constitutieve elementen van de identiteit' dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan.

Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als "constitutief element van identiteit".

De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde art. 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de

memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf. punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.";

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

(...)

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing "Dat het bewijs van de ACTUELE nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit." (R.v.V. nr. 58.204 van 21.03.2011)

Door de verzoekende partij werd bij de aanvraag volgende identiteitsdocumenten voorgelegd:

- Congolees paspoort op naam van verzoeker geldig van 15.05.2000 tot 13.05.2009
- Italiaanse identiteitskaart op naam van verzoeker geldig van 04.02.2005 tot 04.02.2010
- Congolees paspoort op naam van verzoekster geldig van 26.04.2000 tot 23.04.2009
- Italiaanse identiteitskaart op naam van verzoekster geldig van 05.02.2005 tot 05.02.2010
- drie Italiaanse verblijfsvergunningen voor hun kinderen geldig van 19.08.2006 tot 19.08.2008.

Nochtans moet de aanvraag van verzoekers gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van hun identiteit blijken op grond van art. 9ter §2, 1° en 9ter §3, 2° van de Vreemdelingenwet.

In casu bewijzen de vervallen paspoorten en identiteitskaarten [die] verzoekers voorbrengen NIET de actualiteit van hun nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat nationaliteit betreft.

«Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. (...)

Gelet op het feit dat de uiterste geldigheidsdatum van het voorgelegde paspoort reeds sedert geruime tijd is verstreken - (...) - is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van verzoekster met zekerheid vast te stellen. Verzoekster liet verder ook na aan de hand van andere bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake haar actuele nationaliteit. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij haar actuele nationaliteit heeft aangetoond.» (R.v.V. nr. 70 917 van 29 november 2011)

Indien de betrokkene zijn identiteit niet aantoont dient de gemachtigde in toepassing van art. 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Vermits in de aanvraag geen ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoont, is de aanvraag krachtens art 9ter §3-2° derhalve onontvankelijk.

De loutere bewering dat het onmogelijk is om op een korte (?) termijn uit hun nationaliteit te worden ontzet kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, te meer nu verzoekers voorafgaand aan hun verblijf in België geruime tijd in Italië hebben verbleven.

Al evenmin kunnen verzoekers dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 28.898 dat reeds dateert van 19.06.2009, vermits artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de wet van 29.12.2010 is gewijzigd. Derhalve kan verzoekster niet verwijzen naar rechtspraak daterend van voor deze wetswijziging om aan te tonen wat de voorwaarden zijn die door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gesteld worden.

Verder laat de verwerende partij gelden dat het loutere feit dat verzoekers hun eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis niet onontvankelijk verklaard werd omwille van de vervallen paspoorten niet maakt dat de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter niet onontvankelijk zou mogen worden verklaard omdat de actuele nationaliteit (als constitutief element van de identiteit) niet werd aangetoond.

Niet alleen is er een duidelijk verschil in de wettelijke bepalingen van artikel 9bis en 9ter aangaande de identiteitsvereiste. Bovendien hebben beide artikelen een verschillende ratio legis.

Waar in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 een identiteitsdocument moet voorgelegd worden om identiteitsusurpatie tegen te gaan, dient in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter uitdrukkelijk de actuele identiteit, met inbegrip van de actuele nationaliteit, bewezen te worden opdat de ambtenaar-geneesheer zou weten in functie van welk land hij de aanvraag ten gronde dient te beoordelen.

«Daarnaast wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te willen voorhouden, de regeling inzake het leveren van het bewijs van de identiteit die vervat is in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verschillend is van deze die opgenomen is in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.» (R.v.V. nr. 70 917 van 29 november 2011)

Tot slot laat de verwerende partij nog gelden dat verzoekers thans niet dienstig voor het eerst kunnen verwijzen naar de verlenging van hun paspoorten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de kopies van de paspoorten die werden voorgelegd geen verlenging bevatten.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Gelet op het voorgaande, kan het enig middel van verzoekers niet worden aangenomen."

4.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat eerste en tweede verzoekende partij er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover

zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.3.2. In de mate dat eerste en tweede verzoekende partij aangeven dat zij niet akkoord kunnen gaan met de motivering opgenomen in de bestreden beslissing voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals deze bepaling bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd.

Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing luidde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

In voorliggende zaak oordeelde verweerder dat de actuele nationaliteit van eerste en tweede verzoekende partij en hun kinderen, als constitutief onderdeel van hun identiteit, niet werd aangetoond en de aanvraag van verzoekende partijen om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden om deze reden onontvankelijk is.

De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoont en hierbij aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit – zijnde een constitutief element van zijn identiteit – dient aan te tonen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste en tweede verzoekende partij bij hun aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf in België te worden gemachtigd, ter staving van hun identiteit, volgende stukken aanbrachten:

- een kopie van enkele bladzijden uit een Congolees paspoort op naam van eerste verzoekende partij, uitgereikt op 15 mei 2000 en initieel geldig tot en met 14 mei 2003; hieruit blijkt dat de geldigheidsduur van dit document tot tweemaal toe werd verlengd voor een periode van drie jaar, een laatste maal van 14 mei 2006 tot en met 13 mei 2009;
- een kopie van enkele bladzijden uit een Congolees paspoort op naam van tweede verzoekende partij, uitgereikt op 26 april 2000 en initieel geldig tot en met 25 april 2003; hieruit blijkt dat de geldigheidsduur van dit document tot tweemaal werd toe verlengd voor een periode van drie jaar, een laatste maal van 24 april 2006 tot en met 23 april 2009;
- een kopie van een Italiaanse identiteitskaart op naam van eerste verzoekende partij, uitgereikt op 4 februari 2005 en geldig tot 4 februari 2010;
- een kopie van een Italiaanse identiteitskaart op naam van tweede verzoekende partij, uitgereikt op 5 februari 2005 en geldig tot 5 februari 2010;

- kopieën van Italiaanse verblijfsvergunningen op naam van derde, vierde en vijfde verzoekende partij, uitgereikt op 19 augustus 2006 en geldig tot 19 augustus 2008.

De Raad stelt vast dat verweerder in redelijkheid kon oordelen dat de actuele nationaliteit van eerste en tweede verzoekende partij en hun kinderen niet kon vastgesteld worden aan de hand van de door hen aangebrachte stukken. De nationaliteit is immers, zoals verweerder ook aangeeft, geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. Uit de door eerste en tweede verzoekende partij voorgelegde stukken bleek niet dat hun Congolese paspoorten nog geldig waren. Deze paspoorten werden reeds afgeleverd in 2000 en uit de voorgelegde stukken bleek dat deze voor de laatste keer in 2006 waren verlengd voor een periode van drie jaar. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat tweede verzoekende partij reeds in 1989 en eerste verzoekende partij in 1996 een eerste verblijfstitel hebben verkregen in Italië en deze verblijfstitels op verschillende tijdstippen zijn vernieuwd, zodat vaststaat dat eerste en tweede verzoekende partij reeds lang niet meer verblijven in het land waarvan zij voorhouden de nationaliteit te hebben. Gelet op voormelde gegevens is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat de actuele nationaliteit van eerste en tweede verzoekende partij op grond van de door hen overgemaakte kopieën uit de paspoorten op hun naam niet met zekerheid kan worden vastgesteld. Wat betreft de door verzoekende partijen bij hun aanvraag aangebrachte Italiaanse verblijfsvergunningen, die vermelden dat eerste, tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij de Congolese nationaliteit hebben, kon verweerder eveneens in redelijkheid oordelen dat deze stukken niet kunnen worden weerhouden als bewijs van de actuele nationaliteit van eerste en tweede verzoekende partij en hun kinderen. Deze stukken werden immers uitgereikt in respectievelijk 2005 en 2006 en geven evenmin duidelijkheid omtrent de actuele nationaliteit van de verzoekende partijen. Verzoekende partijen erkennen verder dat Congolese onderdanen kunnen ontzet worden uit de Congolese nationaliteit of deze nationaliteit kunnen verliezen door het aannemen van een andere nationaliteit, doch menen dat dit in hun geval onmogelijk is. Verzoekende partijen tonen door te wijzen op het feit dat de geldigheidsduur van hun documenten is verstreken tijdens hun verblijf in België en door op te merken dat zij onregelmatig in het Rijk verblijven deze onmogelijkheid evenwel niet aan (zie ook de artikelen 26 tot en met 29 van de wet van 12 november 2004 inzake de Congolese nationaliteit).

Eerste en tweede verzoekende partij voeren tevens aan dat hun paspoorten werden verlengd en bijgevolg wel degelijk nog geldig zijn. Dit gegeven blijkt evenwel niet uit de stukken die verzoekende partijen bij hun aanvraag hebben overgemaakt. De Raad wijst erop dat het op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan de vreemdeling toekomt om in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zijn identiteit in ruime zin, inclusief de actuele nationaliteit, aan te tonen. Het gegeven dat verzoekende partijen hebben nagelaten bepaalde belangrijke pagina's uit hun paspoorten te voegen bij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden laat niet toe te besluiten dat verweerder de hem voorgelegde stukken niet correct heeft beoordeeld. De Raad dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing voorts te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De stukken waaruit blijkt dat de geldigheidsduur van de paspoorten van eerste en tweede verzoekende partij werden verlengd tot respectievelijk 12 mei en 22 april 2012 kunnen derhalve, in de procedure voor de Raad, niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Eerste en tweede verzoekende partij kunnen daarnaast ook niet dienstig verwijzen naar het arrest met nummer 28 898 van de Raad, aangezien dit arrest door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nummer 209.878 van 21 december 2010. In de continentale rechtstraditie hebben arresten daarenboven geen precedentswaarde.

Eerste en tweede verzoekende partij tonen met hun uiteenzetting geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

4.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.4. Eerste en tweede verzoekende partij geven verder aan dat zij het vertrouwensbeginsel geschonden achten, nu zij stellen dat het bestuur het rechtmatig vertrouwen bij hen heeft gewekt dat de door hen voorgelegde documenten volstonden om hun identiteit aan te tonen. Zij verwijzen hierbij naar de op 22 oktober 2010 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid genomen beslissing waarbij de door hen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. De Raad stelt evenwel vast dat voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend bij schrijven gedateerd op 7 augustus 2008 en dat uit de door hen bij de aanvraag gevoegde kopieën van hun paspoorten bleek dat deze op dat ogenblik geldig waren. De Raad merkt daarnaast op dat het de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet is toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene vereisten een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar het vertrouwensbeginsel laat niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK